

BR WIM HULTERMANS

geboren te Tilburg op 5 juni 1911
overleden te Dongen
op 7 januari 2003

Op 7 januari 2003 overleed in de ziekenafdeling van Broederhuis Glorieux te Dongen onze dierbare medebroeder Wim Hultermans - Broeder Balduïnus. Wilhelmus, Henricus, Petrus Hultermans werd geboren op 5 juni 1911 te Tilburg. Als 12-jarige ging hij naar het juvenaat van de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes. Na zijn juvenaatperiode begon hij op 8 september 1927 met het noviciaat en kreeg de kloosternaam Broeder Balduïnus. Op 8 september 1927 legde hij zijn eerste geloften af en was nu volledig lid van de Congregatie van de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes. In dat jaar verhuisde Broeder Balduïnus naar het convent van de Gerardus Majellakweekschool en volgde de onderwijzersopleiding, die hij in 1931 met succes afsloot.

Als overtollig onderwijzer (in die tijd een veel voorkomend verschijnsel) was hij enkele maanden werkzaam in de Sint-Willibrordusstichting in Heiloo. Al spoedig kreeg hij zijn benoeming voor Rotterdam en was daar gedurende een jaar werkzaam in het onderwijs. In 1932 verhuisde Broeder Balduïnus naar Dongen en was werkzaam op de Laurentiuschool en later op de Aloysiuschool. In die tijd behaalde hij de akte L.O. Handenarbeid.

In de vaak wat strenge onderwijsmethode van die dagen nam de nauwgezette Broeder Balduïnus zijn taak zeer serieus op. Dit bracht hem weleens in spanning om zijn gezag kost wat kost te handhaven.

Maar hoe dan ook er werd bij hem geleerd, veel geleerd. In 1951 verhuisde hij naar Nijmegen om het convent te versterken wat 1 jaar eerder in het Waterkwartier was begonnen. Hij woonde in de twee huisjes aan de Kanaalstraat, in het grotere huis aan de Voorstadslaan en uiteindelijk in het mooie grote kloostergebouw aan de Waterstraat. Hij was onderwijzer aan de zogenoemde "Witte School", die door de broeders is begonnen.

Naast zijn schoolactiviteiten was hij druk doende met de buitenschoolse activiteiten. Het jeugdwerk "Ahoy" bloeide volop en Broeder Balduïnus trok er met de wandelclub "de Tippelaar" opuit. Steeds was hij present als de bijbehorende drumband op concours ging en bracht vol trots de behaalde prijzen mee naar huis. Wat glorieerde hij toen zijn drumband op zijn 40-jarig jubileum hem, de grote leider, een aubade kwam brengen. Heel vaak liep hij met zijn wandelclub de Vierdaagse mee en de medailles bewaarde hij tot op de dag van vandaag. Het was zijn glorietijd. Vaak trok hij het land in met zijn grote fototas hangend aan de riem over de schouder om de mooie jubileummomenten of bijzondere gebeurtenissen in de conventen vast te leggen. We zouden hem de hofphotograaf van de congregatie kunnen noemen. Ook feestelijke momenten in de familie legde hij vast.

Maar Broeder Balduïnus voelde bij al dat werken een vreemde vermoeidheid in zich groeien. Het werk in school werd zwaar en hij zocht wat lichter werk in het Katholiek Documentatie Centrum. Hij kreeg deskundige hulp en volgde de adviezen nauwgezet op. In overleg met de deskundige ging hij bij zijn schoonzus in Tilburg wonen, waar hij goed werd opgevangen en deel van het gezin uitmaakte. Daar was hij oom Wim, de voornaam die hij steeds meer gebruikte. Zijn zelfvertrouwen kwam terug. Maar helaas kreeg hij last van lichamelijke klachten en wel zodanig dat het voor zijn schoonzus Tonny te zwaar werd. Verstandig als hij was nam hij het besluit naar Broederhuis Glorieux te verhuizen. Daar kreeg hij de lichamelijke zorg die hij nodig had. Maar de invaliditeit nam toe en steeds meer was hij gebonden aan de invalidenwagen. Dit was een hele opgave en zijn karakter kennende was het mopperen, dat nogal eens te horen was, heel begrijpelijk. Je moest zijn sympathie

weten te winnen en elke nieuwe verpleegkundige moest als het ware een proef van bekwaamheid afleggen tot zijn vertrouwen het won van zijn kritiek. Alles moest op tijd en uur en daarin was hij heel precies.

Hij hield ervan om er verzorgd uit te zien en de stropdas mocht niet ontbreken. Bij het ouder worden werd hij steeds beminnelijker en milder. Als het enigszins kon hield hij alles bij en vaak wist hij de verzorgenden te verrassen met een wens, een plaatje op Omroep Brabant, een bloemetje of een telefoontje. 's Avonds genoot hij van het spelletje rummikub met enkele medebroeders, maar rond half tien moest hij naar huis zoals hij dat noemde, want hij wilde niet dat de nachtzuster op hem moest wachten.

De kleine Wim, weggedoken in zijn wagentje, was 91 jaar toen de griep zijn tenger lichaam binnendrong. Dit werd teveel. Op 7 januari ging hij van ons heen. Rustig is hij ingeslapen met de tekst in zijn gedachte die hij zelf had opgeschreven: "God, laat me beseffen dat ik geen geluk vind buiten U en leid me door de nacht van de dood naar de vreugde die me wacht aan Uw zijde."

Op 11 januari hebben we Broeder Wilhelmus, Henricus Petrus Hultermans - Broeder Balduïnus - herdacht in een plechtige uitvaartdienst in de kapel van Broederhuis Glorieux, voorgegaan door Pater Carlo Vismans, en hem begeleid naar zijn graf op het kloosterkerkof.